

ק"פ 44316/11/19 - יואב יצחק, עיתונות זהב בע"מ ח.פ נגד אביגדור ליברמן, מפלגת ישראל ביתנו, מ.ר.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ק"פ 44316-11-19 ליברמן נ' יצחק ואח'
ק"פ 39181-10-19 מפלגת ישראל ביתנו מ.ר. 599000429 ואח' נ' עיתונות זהב בע"מ ואח'
תיק חיצוני:

מספר בקשה: 15

בפני	כבוד השופטת אליאנא דניאלי
הנאשמים	1. יואב יצחק 2. עיתונות זהב בע"מ ח.פ
נגד	
הקובלים	1. אביגדור ליברמן 2. מפלגת ישראל ביתנו, מ.ר.

החלטה

לפני בקשה במסגרתה מתבקשת העברת חומרי חקירה לידי הנאשמים, בהתאם לסעיף 74(ב) בחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ).

הרקע העובדתי

הקובלנה שבפני מאחדת שתי קובלנות אשר הוגשו תחילה בנפרד, ובמסגרתה נטען כי הנאשמים עברו עבירות על חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965. הקובלנה המאוחדת נושאת כעת 2 אישומים.

במסגרת האישום הראשון נטען כי הנאשמים פרסמו ביום 8.10.19 כתבה, על פיה עלה חשד שקצינה בכירה במשטרה הדליפה מידע מחקירות רגישות לקובל, הגם שלטענתו לא הודלף עבורו מידע מחקירה כלשהי, במישרין או בעקיפין. נטען לפיכך כי העובדות והחשדות המתוארים בכתבה ביחס להדלפת המידע, הינם דברי לשון הרע שקריים, אשר פורסמו מתוך כוונה לפגוע בקובלים שעמדו בפני מערכת בחירות.

במסגרת האישום השני נטען כי הנאשמים פרסמו מספר כתבות מהן עלה כי בשנת 2018 נפגשו בניו של הקובל עם יזם, אשר החזיק חלק ניכר מהמקרקעין באיזור בו תוכננה הקמת ישוב חדש בשם נווה תמרים. נטען כי כחודש לאחר מפגש בניו של הקובל עם אותו יזם, אישר קבינט הדיור את הקמת היישוב נווה תמרים, משמשרד הביטחון, בראשו עמד הקובל, הסיר התנגדותו להקמת הפרויקט (להלן: "הישוב" או "הפרויקט"). בכתבות תהו הנאשמים האם ועד כמה היה הקובל מעורב, בתפקידו כשר הביטחון, בנסיגת משרד הביטחון מהגדרת השטח כשטח אש, ואם קיים קשר בין פגישת הבנים עם היזם לבין עמדת המשרד. בקובלנה נטען כי

עמוד 1

הקובל מעולם לא היה מעורב בתהליך תכנוני כלשהו המתואר בכתבה, וכי העובדות והחשדות המצוינים בכתבה ביחס לקשר שבין עמדת משרד הביטחון לפגישת בניו של הקובל עם היזם, הינם דברי לשון הרע שקריים, אשר פורסמו מתוך כוונה לפגוע בקובלים שעמדו בפני מערכת בחירות.

יובהר כי טרם הגשת הבקשה לבית המשפט, פנו הנאשמים לב"כ הקובלים בבקשה לקבלת חומרי החקירה, בבקשות הדומות במהותן לבקשה הנוכחית, וב"כ הקובלים הגיבו לבקשותיהם. ואולם, משלא הגיעו הצדדים להסכמות ביניהם באשר לחומרים המבוקשים, הוגשה בקשה זו.

כן אציין, כי בהתאם להחלטות קודמות היה על הנאשמים להגיש בקשות שונות במועדים מוקדמים מאלו בהם הוגשו (בקשה זו וכן בקשה בהתאם לסעיף 108 בחסד"פ, הנידונה בנפרד), ואולם מוצאת אני להתייחס לבקשה לגופה, בהתעלם ממועד הגשתה.

עוד יובהר, כי הצדדים הסכימו כי ההחלטה תינתן על ידי מותב זה, הגם שזהו המותב השומע את התיק העיקרי.

טענות הנאשמים

לטענת הנאשמים, עומדות להם טענות הגנה רבות ומשמעותיות, עובדתיות ומשפטיות, אשר בכוחן להביא לדחיית הקובלנה. על מנת להציג טענות אלה, מבקשים הם לעיין במלוא חומר החקירה, לשם קידום גילוי האמת ובמטרה לאפשר להם להכין הגנתם כדבעי ולהבטיח קיומו של משפט הוגן.

הנאשמים עמדו בבקשתם על תכליתו של סעיף 74 בחסד"פ, ועל מבחני הפסיקה במסגרתם נקבע כי רלבנטיות החומר תיקבע בהתאם למבחני השכל הישר ונסיון החיים, ותוך מתן פרשנות רחבה למונח חומר חקירה.

הוזכר כי בהתאם לפסיקה, חומר חקירה אינו כולל רק את שמצוי פיזית בידי רשויות החקירה והתביעה, ועשוי הוא לכלול גם חומר המצוי בשליטת גורמים אלה במובן הרחב, או חומר שעל פי טיבו צריך להימצא בידי רשויות אלה.

כן עמדו הנאשמים על כך שחובת העמדתו לעיין של חומר החקירה, חלה גם בהליך של קובלנה פלילית פרטית.

נוכח דברים אלו, עותרים הנאשמים כי יועברו לידיהם החומרים הבאים:

1. כל חומר החקירה שנאסף או נרשם הנוגע לאישומים, ובכלל זה רשימת חומרי חקירה מפורטת.

2. תצהירים מפורטים של עדי הקובלים.

3. מסמכים ספציפיים מחומר החקירה בפרשת "חברות הקש", בה נחקר על פי הנטען הקובל כחשוד בעבירות שחיתות חמורות, הנוגעים לבירור מידע וחשדות להדלפות מידע ושיבוש מהלכי חקירה ומשפט. נטען כי תיק זה נגנז על ידי היועץ המשפטי לממשלה בשנת 2012, לאחר שימוע ולאחר שהומצאה לידי הקובל ליבת חומר החקירה על מנת שיוכל להיערך לשימוע. נטען כי במסגרת אותה חקירה, עלה חשד כי הודלף מידע מהחקירה לידיעת הקובל, כפי שעולה, על פי הנטען, מספרה של עו"ד אביה אלף, אשר עמודים מתוכו צורפו לבקשה. נטען כי עו"ד אלף צפויה להיות מזומנת למתן עדות כעדת הגנה, וכי נוכח המיוחס לנאשמים באישום הראשון, עסקינן במסמכים רלוונטים, במיוחד נוכח הכחשת הקובל להדלפה מחקירה משטרתית כלשהי, במישרין או בעקיפין. בפרט התבקש להמציא את הודעותיהם של הגורמים הבאים, אשר נטען כי נחקרו באשר להדלפות ולשיבוש מהלכי משפט: אביגדור ליברמן, מיכל ליברמן, מיכאל צ'רנוי, מרטין שלאף, דן גרטלר, עו"ד יואב מני ודניאלה מורצ'י.

4. אשר לאישום השני, התבקש להמציא את יומן הפגישות של הקובל מהתקופה בה כיהן כשר הביטחון, נוכח טענתו לפיה לא היה מעורב מעולם בתהליך מתהליכי התכנון המתוארים בכתבה. נטען כי ביומן שר הביטחון יש כדי לסייע בבירור מעורבות הקובל בפרוייקט נווה תמרים.

5. כן התבקש, בהתייחס לאישום השני, להעביר לידי הנאשמים את המסמכים אותם הגיש הקובל במסגרת תפקידו כשר החוץ וכשר הביטחון לשם מניעת ניגוד עניינים. נטען כי חומר זה מבוקש במטרה לבחון האם הקובל הצהיר אודות הקשר שהתקיים בין בני משפחתו ליזם, האם גילה אודות קשר זה, ולשם בחינת השפעתו על אישור התכנית.

6. באותו ענין התבקש להעביר גם את תדפיסי הכניסות והיציאות מהארץ של בניו של הקובל לשנת 2018, את סיכומי הפגישות או כל חומר אחר הנוגע לפגישות שהתקיימו בין בניו של הקובל ליזם, ומסמכים הנוגעים להתקשרויות עסקיות שנעשו בין בניו של הקובל ליזם. נטען כי הכתבות נשוא האישום השני תיארו קשר בין בניו של הקובל ליזם, ופגישה ביניהם ברוסיה, לאחריה השתנתה עמדת משרד הביטחון באשר לפרוייקט. כן נטען בהקשר זה כי אין מחלוקת שקיימת התקשרות עסקית בין בניו של הקובל לבין היזם, נוכח פלט רשם החברות שצורף לבקשה, המלמד כי היזם והבנים שותפים בחברה.

בנסיבות אלו נטען כי החומר המבוקש רלוונטי לליבת האישום כנגד הנאשמים.

בדיון שהתקיים בפניי ביום 21.6.20 הובהר כי אף אם החומר המבוקש בסעיף זה אינו נמצא בידי הקובלים, הרי שנוכח העובדה כי מדובר בבניו של הקובל, מצוי החומר למעשה בשליטתו.

7. התבקשו מלוא חומרי החקירה, כתב האישום, כתבי הטענות, הפרוטוקולים וההחלטות באירוע תקיפת קטין ואיומים עליו בו הורשע הקובל. נטען כי הכתבות הנידונות במסגרת הקובלנה ממילא לא היה בכוחן כדי לפגוע בשמם הטוב של הקובלים, שכן הקובל הורשע בפלילים בעבר, ופרסום חשדות נוספים אודותיו אינו מעלה או מוריד מדעת הציבור בעניינו. הוסף כי סוגיית שמו הטוב של הקובל הינה בסיס

לקובלנה, ולפיכך מהווים החומרים המבוקשים חומר חקירה לכל דבר ועניין.

8. עוד התבקש לקבל העתק מכל תביעות לשון הרע ו/או מכתבי אזהרה שהוגשו על ידי הקובלים או באי כוחם בשנים 2010 - 2019, לעיתונאים וגורמים אחרים שפרסמו כתבות או מאמרים אודותיהם בכלי התקשורת או בכל אמצעי מדיה אחר, לרבות אתרי אינטרנט. נטען כי חומרים אלו מבוקשים לשם ביסוס טענת הגנה מן הצדק - אכיפה בדרנית, שכן לשיטת הנאשמים, הקובלנה הינה בבחינת "תביעת השתקה" המכוונת כלפיהם באופן ספציפי, שכן כנגד הקובלים פורסמו כתבות דומות לכתבות נשוא הקובלנה, ואולם הקובלים לא נקטו בהליכים משפטיים בגין אותן כתבות. לפיכך, נועדה הקובלנה להרתיע את הנאשמים מלפרסם כתבות נוספות אודות הקובלים.

9. מוסיפים הנאשמים וטוענים כי הקובל עתר לבג"ץ בעבר כנגד פרקליט המדינה, בבקשה להורות לחקור מי מסר לנאשם מידע אשר פורסם באותו מועד. לפיכך, התבקש להעביר לרשות הנאשמים את כתב העתירה וכתבי טענות שהוגשו במסגרת בג"צ 2511/08. נטען כי הנאשמים לא היו צד לעתירה, ולכן החומר המבוקש אינו ברשותם. נטען כי חומר זה רלבנטי לצורך ביסוס טענת הגנה מן הצדק ובחינת האפשרות שהקובלים עושים שימוש בקובלנה למטרות זרות, כאמור - כחלק ממסע השתקה ונקמה שמוביל הקובל כנגד הנאשמים.

תגובת הקובלים

הקובלים טוענים כי הבקשה בכללותה מהווה "מסע דיג" מצד הנאשמים, במטרה לסרב את ההליך ולאסוף חומר אודות הקובלים, באופן שימשש אותם כנגד הקובלים במסגרת מסע הכפשות והשמצות נוסף.

הקובלים טענו אמנם כי משעסקין בקובלנה לא חלה עליהם החובה לעמוד בתנאי סעיף 74, ואולם חרף זאת הגיבו לבקשה כאילו חלים הסעיף וההלכות בעניינו.

לגופו של ענין השיבו הקובלים כי לשיטתם אין לבקשה כל יסוד, שכן החומר המבוקש אינו עומד בתנאי מבחן הרלבנטיות.

אשר לבקשות הפרטניות, הגיבו הקובלים כדלקמן:

1. בכל הנוגע להעברת חומרי החקירה ורשימת חומרי החקירה הסכימו למבוקש, ואף טענו כי כל חומר החקירה שנאסף צורף לתגובתם, כולל רשימת חומרי חקירה מפורטת.

2. אשר לתצהיר הקובל, הגיבו תחילה בכתב כי יעבירו אותו לקראת דיוני ההוכחות, ובהמשך, לאחר דיון, הודיעו בכתב כי תצהיר הקובל הועבר לידי ב"כ הנאשמים.

3. אשר לפרשת "חברות הקש", נטען כי חומר זה אינו רלבנטי להליך. כן נטען כי למיטב ידיעת הקובל, לא הועבר אליו לצורך השימוע חומר המתייחס להדלפות עבורו, ולפיכך החומר המבוקש אינו מצוי בידו. מכל מקום, נטען כי מאחר שבכתבה נשוא הקובלנה נטען כי קצינת משטרה הדליפה חומר עבור הקובל, הרי שכל שנחקרו הדלפות בעבר הרחוק, הן אינן רלוונטיות.

למעלה מן הצורך, נטען כי היועץ המשפטי לממשלה החליט לסגור את תיק החקירה האמור, עתירה בנושא לבית המשפט העליון לא התקבלה, וכי במסגרת המשפט הפלילי לא ניתן ממילא לעשות שימוש בטענות בסוגיה זו על ידי הנאשמים. נטען כי גם בכך יש כדי ללמד כי הבקשות כולן עניינן ב"מסע דיג" ותו לא.

במסגרת הדיון בפני הרחוב ב"כ הקובלים וטען כי עסקינן בפרשה אשר נחקרה משנת 96' ונסגרה על ידי היועץ המשפטי לממשלה בשנת 2012, כי ב"כ הקובלים בעת הזו הוא שייצג את הקובל גם במסגרת אותה פרשייה, והוא, ולא הקובל, קיבל לידי את החומר לצורך השימוע. כיום, הוא אינו יודע היכן מצוי החומר.

הקובל עצמו הבהיר במסגרת הדיון כי במסגרת אותה פרשייה לא נחקר בשל חשד להדלפת חומר אליו מחקירת משטרה.

4. הקובלים מתנגדים להעברת יומנו של הקובל מהתקופה בה כיהן כשר הביטחון, בטענה כי אין בו כל מופע הנוגע לפרוייקט נווה תמרים, ומשכך הוא אינו רלבנטי להליך.

5. אשר למסמכי ניגוד העניינים עליהם חתם הקובל, נטען כי אף הם אינם חומר רלבנטי להליך הקובלנה, נוכח טענת הקובל לפיה לא היה מעורב מעולם בהליכי התכנון אשר תוארו בכתבה, בדרך של קבלת החלטה. לפיכך, שאלת ניגוד העניינים לא יכולה היתה כלל להתעורר.

6. נטען כי הקובלנה אינה עוסקת בטענות בדבר התקשרות בניו של הקובל עם אדם כזה או אחר. הבנים אינם צד לקובלנה, העוסקת בטענות כנגד הקובל בלבד, ולכן המסמכים והחומרים הנוגעים להתקשרויותיהם העסקיות של הבנים וליציאתם את הארץ, אינם רלבנטיים.

7. אשר לחומרי החקירה וחומר נוסף מההליך המשפטי שעניינו תקיפת קטין, נטען כי אף הוא אינו רלבנטי להליך. לשיטת הקובלים, מדובר בנסיון לנבור בעברו של הקובל, בהליך שהסתיים בשנת 2001 ונמחק מן המרשם הפלילי. לעניין זה מפנים הקובלים לסעיף 20 בחוק המרשם הפלילי ותקנת השבים התשמ"א - 1981, וטוענים כי מי שנמחקה הרשעתו ייחשב לעניין כל דין כאילו לא הורשע, לא ניתן לבקש חומר בעניין ואם מתבקש מידע - אין חובה להשיב על כך ולספק את החומר המבוקש. בנסיבות אלו, אין מקום למסור חומר בגין הרשעה שנמחקה, בהתאם לסעיף 74 בחוק, כאשר יש בעצם אזכור המידע בדבר הרשעה שנמחקה, משום זיהום של ההליך השיפוטי. כן נטען, כי גם אלמלא היה מדובר בהליך שנמחק, הרי שסעיף 22(1) בחוק איסור לשון הרע קובע כי אין להביא ראיה בדבר עברו של הנפגע, אלא לאחר הרשעה, ולפיכך החומר אינו רלבנטי לשלב זה של ההליך.

8. אשר לבקשה לקבלת העתקים מתביעות לשון הרע או מכתבי אזהרה שהגישו הקובלים בשנים 2010 - 2019 בקשר לפרסומים אודותיהם בכלי התקשורת ואמצעי המדיה - סוברים הקובלים כי אף אלו אינם רלבנטיים. נטען כי בהתבסס על קביעת בית המשפט בק"פ (שלום תל אביב) 1620-02-10 **מנירב נ' הוצלבלט**, ניתן ביום 16.1.12 (פורסם בנבו), אין מקום לדון בטענה בדבר אכיפה בררנית במסגרת קובלנה פלילית. כן נטען כי אף אם יסבור בית המשפט אחרת בסוגיה זו, הרי שהחומר שצורף לבקשה אינו מהווה ולו תשתית ראייתית מינימאלית לשם ביסוס הטענה. הוזכר כי לטענת הקובלים, הנאשמים פרסמו את הפרסומים נשוא הקובלנה מבלי שביקשו עובר לפרסום את תגובת הקובל, משרד הביטחון או המשטרה, באופן המלמד על כוונת הזדון שבמעשיהם.

כן נטען כי לא הונח כל ביסוס לטענה כי הקובלנה הוגשה משיקולים זרים, וכי אין המדובר בתביעת השתקה. עוד נטען בהקשר זה, כי טענות בדבר אכיפה בררנית ודרישה לקבלת חומרים לשם ביסוסה, יש מקום לבקש במסגרת סעיף 108 בחסד"פ, ולא במסגרת סעיף 74 בחוק.

9. הקובלים מתנגדים להעברת כתב העתירה וכתבי הטענות שהוגשו בבג"צ 2511/08, בנימוק שאף חומרים אלו אינם רלבנטיים. בעתירה האמורה ביקש הקובל כי תיפתח חקירה עקב חשד כי גורמי משטרה מדליפים מידע, ולפיכך - אין באותה עתירה רלבנטיות לקובלנה הנדונה.

דין והכרעה

ראשית אציין, כי הצדדים מסכימים, ולו לצורך הליך זה, כי סעיף 74 בחסד"פ חל גם על קובלנות, ולפיכך הסכמה זו מהווה את נקודת המוצא לדיונו. הנחת מוצא זו ראויה, נוכח חשיבותו של סעיף 74 לצורך ניהול הליך הוגן ובהתחשב בקבוע בסעיף 70 בחסד"פ, מכוחו יש לראות קובלנה ככל כתב אישום, תוך שיש לזכור את הפגיעה האפשרית בנאשמים, ככל שיורשעו בדיון.

זכות העיון בחומרי החקירה, המעוגנת בסעיף 74 בחוק, הוכרה זה מכבר כזכות יסוד של נאשם בהליך הפלילי, והיא מהווה אחת הערובות החשובות לניהול הליך הוגן. בהתאם ללשון הסעיף -

"(א) הוגש כתב אישום בפשע או בעוון, רשאים הנאשם וסניגורו, וכן אדם שהסניגור הסמיכו לכך, או, בהסכמת התובע, אדם שהנאשם הסמיכו לכך, לעיין בכל זמן סביר בחומר החקירה וכן ברשימת כל החומר שנאסף או נרשם בידי הרשות החוקרת, והנוגע לאישום שבידי התובע ולהעתיקו.

(ב) נאשם רשאי לבקש, מבית המשפט שאליו הוגש כתב האישום, להורות לתובע להתיר לו לעיין בחומר שהוא, לטענתו, חומר חקירה ולא הועמד לעיונו."

בהתאם להלכה הפסוקה, חומר החקירה כולל כל חומר הרלוונטי לחקירה או לאישום, כאשר הרלבנטיות נבחנת בהתאם לפוטנציאל ההגנה, וכאשר יש בחומר כדי להאיר את נסיבות החקירה ולתרום לבירור האשמה המיוחסת לנאשם.

בסוגיה זו נקבע בבג"צ 233/85, אל הוזייל נ' משטרת ישראל, פ"ד לט (4) 129:

"אין לפרש את המונח 'חומר חקירה' שבסעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי פירוש דווקני ומצמצם, המגביל את תחולת הסעיף לחומר הראיות, המתייחס אך ורק במישרין למעשה העבירה המיוחס לנאשם. ... מטבע הדברים, אין לקבוע בנושא זה כללים גורפים וממצים; בכל משפט חייבים נציגי התביעה, ובמקרה של חילוקי דעות - בתי המשפט, להיות מודרכים על-ידי כללי השכל הישר ועל-ידי המגמה לאפשר לסניגוריה הזדמנות הוגנת להכין את הגנתה".

לא אחת קבעה הפסיקה כי בבקשה לפי סעיף 74 על בית המשפט ליתן פרשנות רחבה למונח חומר חקירה, באופן אשר ימקסם את פוטנציאל ההגנה של הנאשם, ובלבד שיוכח כי יש למבקש זיקה ישירה או עקיפה לאישום.

יתכן שיש מקום לקבוע כי זכות זו חשובה ביתר שאת משעסקין בקובלנה, המוגשת על פי רוב על ידי מי שהוא בעל אינטרס בהליך, אינו אובייקטיבי ואינו אמון על ניהול הליכים פליליים. ואולם לצד זכות זו, נדרש בית המשפט בבואו להכריע בבקשה כגון דא, לנקוט משנה זהירות, לא להרחיב את הגדרת המונח "חומר חקירה" עד אין קץ, ולא להתיר "מסע דיג" בלתי ממוקד אחר חומרי חקירה, מתוך תקווה שיימצא באותו חומר סיוע לנאשם.

על חומרי החקירה המבוקשים להיות קשורים קשר ישיר לאישומים המיוחסים לנאשמים, ועל בית המשפט לערוך איזונים בין האינטרסים השונים. בענין זה נקבע בבש"פ 9322/99, **עבד מסארווה נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 6.2.00 (פורסם בנבו):

"בהפעילו את שיקול דעתו לחשיפת חומר כאמור, יביא בית המשפט בגדר שיקוליו את הצורך לאזן בין האינטרס לאפשר לנאשם הגנה מפני האישום המיוחס לו לבין זכויות העד שאת הפרטים על אודותיו מבקשים לחשוף; בין היתר, יישקלו זכויות העד לפרטיות, לכבוד ולביטחון האיש אל מול חיוניות הפגיעה בהם, להגנת הנאשם. זכותו של הנאשם להליך הוגן שיאפשר לו להתגונן מפני האישום המיוחס לו אינה זכות מוחלטת המאפשרת פגיעה ללא סייג בזכויותיו של עד במשפטו. כאשר אין מדובר בחומר שנתפס במהלך החקירה ישקול בית המשפט את הרלוונטיות של החומר ואת ערכו הראייתי, אל מול זכויות היסוד החוקתיות של העד שאת הפרטים הנוגעים אליו מבקשים לחשוף, ויערוך את האיזון הראוי ביניהם".

כן נקבע בבש"פ 8252/13, **ליאל שיינר נ' מדינת ישראל**, פורסם בנבו (ניתן ביום 23.1.14):

"השאלה אם חומר מסוים אכן מהווה חומר חקירה, תוכרע אפוא באופן פרטני על פי טיבו של החומר ומידת זיקתו לסוגיות הנדונות בהליך הפלילי אשר במסגרתו הוא מבוקש".

בחינת הכללים האמורים והחלתם על ההליך שבפניי, מביאה למסקנות הבאות:

אשר לקבלת חומרי החקירה, דומה כי הצדדים מסכימים בסוגיה זו, ולפיכך היא אינה נדרשת להכרעה.

באופן פרטני, בכל הנוגע **לתצהיר עדי התביעה** - ביום 5.7.20 הודיעו ב"כ הקובלים כי תצהיר הקובל הועבר באותו מועד לידי הנאשמים. אשר לעד התביעה הנוסף - הממונה על חופש המידע במשרד הביטחון, הובהר בדיון מיום 21.6.20 כי אין בכוונת הקובלים לזמנו למתן עדות, וכי עדותו מתמצה למעשה במסמכים אשר הועברו לידי הנאשמים.

משכך, הסתיים הדיון בעתירה זו של הנאשמים, תוך היעדרות הלכה למעשה לבקשתם.

אשר ליומן הקובל, עת שימש כשר הביטחון, הוריתי במסגרת הדיון מיום 21.6.20 כי היומן יועבר לעיוני, כמו גם ההצהרה בדבר ניגוד העניינים.

כן התבקשו ב"כ הנאשמים להבהיר אם מבקשים הם למצוא ביומן פגישות אשר עניין אינו מופיע אך תחת הכותרת "נווה תמרים", למען לא ייעלמו מעיני בית המשפט או מהנאשמים פגישות אחרות הרלוונטיות להגנתם.

בהמשך להחלטתי זו, הועבר לעיוני יומן שר הביטחון בתקופה שבין חודש יוני '16 לנובמבר '18, ומטעם הנאשמים הועברה רשימה של פגישות נוספות אותן ביקשו לאתר ביומן (בנוסף לפגישות שעניין המפורש הוא הישוב נווה תמרים).

אציין כי בחומר החקירה שהועבר לידי הנאשמים מצויה הזמנה לדיון בו נידונה הקמת הישוב (ואולם לא הוברר בעת הזו באופן ודאי מי הגורם אשר השתתף בדיון). עם זאת, עיון ביומן מלמד כי לא מצוינות בו פגישות שעניין הישוב נווה תמרים, או פגישות אחרות אשר מהן עולה באופן מובהק כי הן עוסקות בסוגיות תכנוניות, בשטחי אש, וכיוצא בזה.

עוד אציין, כי לצד פגישות ודיונים אשר מהותם ונושאייהם ברורים, קיימים ביומן גם דיונים ופגישות המנוסחים באופן כוללני, כדוגמת - עדכון בנושא התיישבות, פרויקטי בינוי, צוות אסטרטגי, אישור תכניות, דיון צבאי, ועוד - באופן אשר אינו מאפשר לדעת לאשורו מה מהות הדיון ואילו סוגיות נידונו במסגרתו.

כן יצוין כי בפתח הדיון היום התבקשו ב"כ הקובלים להבהיר נתונים וקיצורים שונים המופיעים ביומן, ולאחר שניתנה תשובתם נמצא כי אין בה דבר המשנה את החלטתי האמורה.

משכך - איני מוצאת מקום להורות על העברת היומן לידי הנאשמים.

אשר לשאלון לאיתור חשש לניגוד עניינים, עליו חתם הקובל ביום 19.7.16 נוכח כניסתו לתפקיד שר הביטחון - עינתי גם בשאלון זה, ולא מצאתי בו דבר הרלוונטי לקובלנה שבפניי או להגנת הנאשמים.

יצוין, כי הנאשמים עתרו לקבל גם את ההצהרה עליה חתם הקובל עם כניסתו לתפקיד שר החוץ, אולם בהעדר הנמקה לרלוונטיות אותה הצהרה לקובלנה שבפניי - לא הוצגה בפניי ההצהרה האמורה.

משכך - איני מוצאת מקום להורות על העברת השאלון לידי הנאשמים.

אשר לפרטים הנוגעים לעסקאות בניו של הקובל ולתדפיסי יציאותיהם את הארץ, איני סבורה כי ניתן לדון בבקשה זו במסגרת סעיף 74 בחוק. עסקינן, בהעדר טענה אחרת, בבנים בגירים, אשר רשאים לנהל את חייהם ועסקיהם במנותק מאביהם, ולא ניתן להניח, כטענת הנאשמים, כי החומר הרלוונטי להם מצוי בשליטת הקובל. דומה כי גם ב"כ הנאשמים הסכים במסגרת הדיון שהתקיים ביום 21.6.20 כי עסקינן בבקשה אשר יש לקיים בה דיון בהתאם לפרוצדורה המוסדרת בסעיף 108 בחוק, ולפיכך, משהוטעם כי עסקינן בבקשה מכח סעיף 74 בלבד, ולא נשמעה עמדת הבנים - נדחית הבקשה.

אשר לחומרי החקירה אותם קיבל הנאשם טרם השימוע בפרשת "חברות הקש", באתי לכלל מסקנה כי אין המדובר בחומר הרלוונטי לאישום, אף בהתאם לפרשנות המרחיבה של ס' 74 בפסיקה.

מבלי להתעלם מהלשון המסויגת של הקובלים בסוגיה זו בכל הנוגע למהות החומר שהועבר ולמקום הימצאו, הרי שעסקינן בבקשה מרחיקת לכת, העוסקת בפרשייה שנחקרה ולא הבשילה לכדי כתב אישום, לפני שנים ארוכות. בנסיבות אלה, בקשה לקבלת חומרי החקירה ועדויותיהם של מעורבים אחרים אינה יכולה לחסות תחת ההגדרה של חומרי חקירה בקובלנה זו, אף אם הייתי מניחה, לטובת הנאשמים, כי באותה פרשייה הודלף מידע כלשהו עבור הקובל.

אשר לחומרים מתיק תקיפת הקטין, יאמר כי איני מקבלת בסוגיה זו את טענת הקובלים, לפיה משההרשעה התיישנה קיימת מניעה אינהרנטית להעברת החומר. זאת, שכן לא קיימת זהות בין חומר חקירה, כהגדרתו, העשוי לכלול גם חומרים שאינם קבילים, לבין ראיות אותן ניתן להציג בבית המשפט. לפיכך, אף אם לא ניתן להציג הרשעה שהתיישנה בבית המשפט, ואף אם השלב בו מתאפשרת ככלל הצגת הרשעה קודמת הינו שלב הטיעונים לעונש, אין בנימוקים אלו כדי למנוע מההגנה לקבל את החומרים המבוקשים.

עם זאת, בחינה מהותית של הבקשה מביאה למסקנה כי גם חומר זה אינו רלוונטי לאישומים המיוחסים לנאשמים, באופן ישיר או עקיף. אין בידי לקבל את הטענה כי אם הורשע אדם לפני שנים רבות בביצוע עבירה של תקיפה או איומים, איבד הוא בכך לעולמי עד את זכותו לשם טוב ואין הוא יכול לעולם לתבוע את עלבונו או הוצאת דיבתו, בנימוק כי ממילא אין הוא מחזיק עוד בשם טוב.

בנסיבות אלו נדחית גם בקשה זו.

אשר לחומרים שהתבקשו על מנת לבסס "אכיפה בררנית", בין אם עסקין בתביעות או במכתבי אזהרה, ובין אם עסקין בעתירה שהוגשה כנגד פרקליט המדינה, יאמר כבר עתה כי שאלת החלטה של אכיפה בררנית על קובלנה הינה לכל הפחות סבוכה ואינה נקייה מספקות. זאת הן נוכח העובדה כי הקובלים אינם רשויות המדינה, ולפיכך אף אם חלות עליהם ככלל חובות המדינה בנוטלם את כובעה כמאשימה, ספק בעייני אם ניתן לחייבם לנקוט באופן שיוויני בהגשת קובלנות על ידם, והן בהתחשב בדברי הקובל לפיהם קיימת הצדקה לשיטתו בהגשת הקובלנה האמורה, אף כאשר נבחנים הפרסומים נשוא הקובלנה אל מול פרסומים אחרים. דברים אלו נאמרים כמעט מעבר לצורך בשלב זה, אשר אינו עוסק בהכרעה בטענה בדבר אכיפה בררנית אלא בשאלת קבלת החומר. בענין זה יצוין כי בהתאם לפסיקה, הנתב לקבלת החומרים המבוקשים בסוגיה זו ייעשה במסגרת ס' 108 בחסד"פ ולא באמצעות ס' 74 בו, כפי שאך לאחרונה הבהיר בית המשפט העליון במסגרת בג"ץ 4922/19 **אפרים נוה נ' מדינת ישראל - פרקליטות מחוז מרכז (פלילי)**, ניתן ביום 9.12.19 (פורסם בנבו).

אשר לקבלת חומרי העתירה - הרי שבהתחשב בכך שעסקין בעתירה המבקשת לחקור הדלפה -איני מוצאת רלוונטיות במסמכים אלו לצורך הקובלנה שבפניי.

בנסיבות אלו - נדחות גם בקשות אלו.

בהתחשב בכל האמור לעיל - לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה על צרופותיהן, באתי לכלל מסקנה כי למעט שני הסעיפים הראשונים בבקשה, עליהם אין מחלוקת למעשה בין הצדדים, שאר המסמכים המבוקשים אינם מהווים חומר חקירה אף בהתאם לפרשנות המרחיבה בפסיקה, ואין מקום להורות על העברתם.

בין אם הבקשה שבפניי הוגשה על מנת לספק את יצר הסקרנות העיתונאי של הנאשמים, כטענת הקובלים, ובין אם הוגשה מטעמים ענייניים - נמצא כי רוב החומר המבוקש אינו חומר חקירה. יתרה מכך - עסקין בחומר אשר קיים חשש שהעברתו תפגע באופן בלתי מידתי וללא הצדקה בפרטיות הקובל.

בנסיבות אלו נדחית הבקשה, למעט באשר להעברת חומרי החקירה שנאספו, רשימת חומרי החקירה ותצהיר הקובל, ובכל הנוגע למפורט ביומן שר הביטחון -כמצוין לעיל.

היומן וההצהרה מושבים לב"כ הקובלים.

זכות ערר כדין.

ניתנה היום, ט"ו אב תש"פ, 05 אוגוסט 2020, במעמד הצדדים.

